

Knjiga proroka Daniela – sto osmi

Otkrivanje proročkog simbolizma: sveobuhvatna analiza sedam truba u Otkrivenju

Jeff Pippenger

2024-02-29

Williamu Milleru dano je veliko svjetlo o sedam crkava, sedam pečata i sedam truba u knjizi Otkrivenja. Te je proročke simbole smjestio u okvir dviju pustojećih sila: poganstva, nakon kojega je slijedilo papinstvo. Nije uvidio svako proročko obilježje tih simbola, ali ono što je uvidio uspostavilo je temeljno razumijevanje unutarnje povijesti i izvanjske povijesti Božje crkve od vremena apostola do svršetka svijeta. Unutarnja povijest bila je predstavljena crkvama, a izvanjska povijest crkve bila je predstavljena pečatima. Uvidio je da su trube simboli Božjega suda nad Rimom, koji je predoznačavao Božji sud nad Rimom na svršetku svijeta, premda nije uvidio da se Rim na svršetku svijeta sastojao od trostrukog saveza.

Knjiga koju je napisao Uriah Smith pod naslovom Daniel and Revelation sadrži neke pogrešne zamisli, ali ju je sestra White označila kao „Božju ruku pomoćnicu“. Naznačila je da je treba širiti zajedno s knjigama The Great Controversy, Patriarchs and Prophets i The Desire of Ages. Njezina snažna preporuka nije značila da je ta knjiga na istoj nadahnutosti razini kao njezine knjige, nego da je sadržavala „uzvišenu pouku“ te da je bila odgovorna za „dovođenje mnogih dragocjenih duša do spoznaje istine“.

Knjiga se služi mileritskom proročkom logikom, popraćenom shvaćanjima proročanstva koja prije 22. listopada 1844. nisu bila viđena. Pozivat ćemo se na odlomke iz knjige dok izlažemo trostruku primjenu triju Jaoa.

Miller je izjavio da su „sedam truba povijest sedam osebjnih i teških sudova poslanih na zemlju, ili na rimsko kraljevstvo.“ Prve četiri trube predstavljaju sudove koji su bili dovedeni nad poganski Rim, a peta i šesta truba bili su Božji sudovi dovedeni nad papinski Rim, ali Miller ne bi prepoznao da sedma truba predstavlja Božji sud nad Modernim Rimom. Govoreći o sedam pečata i sedam truba iz Otkrivenja, Uriah Smith je napisao:

„Uzevši knjigu, Janje odmah pristupa otvaranju pečata; i pozornost apostola biva usmjerena na prizore koji se odvijaju pod svakim pečatom. Već je bilo zapaženo da broj sedam u Svetome pismu označuje potpunost i savršenstvo. Sedam pečata stoga obuhvaća cjelinu određene skupine događaja, protežući se možda sve do vremena Konstantina, a da sedam truba predstavlja drugi niz od toga vremena nadalje, ne može biti ispravno. Trube označuju niz događaja koji se zbivaju istodobno s događajima pečata, ali posve drukčijega karaktera. Truba je simbol rata; stoga trube označuju velika politička previranja koja će se zbiti među narodima tijekom evanđeoskoga doba. Pečati označuju događaje religijskoga karaktera i sadrže povijest crkve od početka kršćanskoga razdoblja do Kristova dolaska.“ Uriah Smith, Daniel i Otkrivenje, 431.

Truba je simbol rata i političkog previranja. Govoreći o drugom retku osmog poglavlja Otkrivenja, Smith navodi:

„2. REDAK. I vidjeh sedam anđela koji stajahu pred Bogom; i dadoše im se sedam truba.“

„Ovaj redak uvodi novi i zaseban niz događaja. U pečatima smo imali povijest crkve tijekom onoga što se naziva evanđeoskim razdobljem. U sedam truba, koje se sada uvode, imamo glavne političke i ratne događaje koji su se trebali zbiti tijekom istoga vremena.” Uriah Smith, *Daniel and Revelation*, 476.

Sedmi pečat otvara se u prvih šest stihova osmog poglavlja Otkrivenja, a u pozadini otvaranja sedmoga pečata sedam anđela sa sedam truba priprema se zatrubiti.

I kad je otvorio sedmi pečat, nastade tišina na nebu oko pola sata. I vidjeh sedam anđela koji stajahu pred Bogom; i njima se dade sedam truba. I drugi anđeo dođe i stade kod žrtvenika, imajući zlatnu kadionicu; i dade mu se mnogo kada, da ga prinese sa molitvama svih svetih na zlatnom žrtveniku koji bijaše pred prijestoljem. I dim kada, koji dođe sa molitvama svetih, uzade pred Boga iz ruke anđelove. I anđeo uze kadionicu, i napuni je ognjem sa žrtvenika, i baci na zemlju: i nastadoše glasovi, i gromovi, i sijevanja munja, i potres zemlje. I sedam anđela koji imahu sedam truba pripraviše se da zatrube. Otkrivenje 8:1–6.

Postoji proročki anomalitet koji smo prepoznavali u prethodnim člancima, ali kojemu još nismo posebno obradili njegov osobiti proročki fenomen. Taj se anomalitet sastoji u tome da se simboli koji predstavljaju slijed orijentira u proročkoj povijesti svi zajedno ponovno pojavljuju u zaključku povijesti koju predstavljaju. Pokazali smo da četiri naraštaja laodikejskog adventizma, koje predstavljaju četiri gadosti iz osmog poglavlja Ezekijela, označavaju posebne orijentire, ali da se svaki od njih, kao kušnja, ponavlja u povijesti pečaćenja sto četrdeset i četiri tisuće. Taj se anomalitet nalazi i u sedam truba, jer premda one predstavljaju posebne sudove nad poganskim, papinskim i modernim Rimom, sve se one ponovno skupljaju kada izvršni sud nad modernim Rimom započne pri uskoro dolazećem nedjeljnom zakonu.

Sedam truba imaju određene datume kada su se ispunile u prošlosti, ali sestra White također smješta sedam anđela sa sedam truba u osmom poglavlju Otkrivenja u povijest uskoro dolazećega nedjeljnog zakona.

„I kad je otvorio peti pečat, vidjeh pod žrtvenikom duše onih koji bijahu pobijeni zbog riječi Božje i zbog svjedočanstva koje su držali; i povikaše jakim glasom govoreći: Dokle, Gospodaru, sveti i istiniti, nećeš suditi i osvetiti našu krv na onima koji prebivaju na zemlji? I bijele haljine dane su svakomu od njih [Proglašeni su čistima i svetima]; i rečeno im je da počinu još malo vremena, dok se ne ispuní broj i njihovih suslužitelja i njihove braće, koji će biti ubijeni kao i oni” [Otkrivenje 6,9–11]. Ovdje su Ivanu bili predloženi prizori koji nisu bili stvarnost, nego ono što će biti u budućem vremenskom razdoblju.

„Otkrivenje 8,1–4 citirano.“ *Manuscript Releases*, svezak 20, 197.

U prethodnom odlomku sestra White primjenjuje dijalog i ispunjenje petoga pečata na razdoblje kada se sedam anđela sprema zatrubiti u osmom poglavlju, ali isti prikaz također smješta u povijest

dvaju glasova iz osamnaestoga poglavlja Otkrivenja.

„Kad je otvoren peti pečat, Ivan Otkrivač u viđenju je vidio pod žrtvenikom skupinu onih koji su bili pobijeni zbog Riječi Božje i svjedočanstva Isusa Krista. Nakon toga uslijedili su prizori opisani u osamnaestom poglavlju Otkrivenja, kada su oni koji su vjerni i istiniti pozvani da izađu iz Babilona. [Otkrivenje 18,1–5, citirano.]” Manuscript Releases, svezak 20, 14.

Sedam truba predstavljaju Božji sud u povijesti poganskoga, papinskoga i modernog Rima, ali su također prikazane u povijesti 11. rujna 2001. i drugom glasu uskoro nadolazećega nedjeljnog zakona. Nakon što se osvrće na prvih šest redaka osmog poglavlja Otkrivenja, Uriah Smith započinje izlagati povijesna ispunjenja prvih četiriju truba.

„Ovdje se ponovno nastavlja tema sedam truba i zauzima ostatak ovoga poglavlja te cijelo 9. poglavlje. Sedam se anđela priprema da zatrupe. Njihovo trubljenje dolazi kao dopuna proročanstvu iz Daniela 2 i 7, započinjući raspadom staroga Rimskog Carstva na njegovih deset podjela, od kojih u prve četiri trube imamo opis.“ Uriah Smith, Daniel i Otkrivenje, 477.

Smith utvrđuje da su prve četiri trube bile Božji sudovi nad poganskim Rimom. Navodi sedmi redak, koji prepoznaje proročke značajke prve trube, a zatim utvrđuje njezino povijesno ispunjenje.

„Prvi težak i bolan sud koji je zadesio Zapadni Rim na njegovu putu propadanja bio je rat s Gotima pod Alarikom, koji je otvorio put kasnijim provalama. Smrt Teodozija, rimskog cara, nastupila je u siječnju 395., a prije kraja zime Goti pod Alarikom već su bili pod oružjem protiv Carstva.”

„Prvi prodor pod Alarikom opustošio je Trakiju, Makedoniju, Atiku i Peloponez, ali nije dosegao grad Rim. U svome drugom prodoru, međutim, gotski vojskovođa prijeđe Alpe i Apenine te se pojavi pred zidinama ‘vječnoga grada’, koji ubrzo pade kao plijen bijesu barbara.

„Zatrubljivanje prve trube smješteno je pred kraj četvrtoga stoljeća i nadalje te se odnosi na ove pustošne provale u Rimsko Carstvo pod Gotima.“ Uriah Smith, Daniel and Revelation, 478.

Smith poistovjećuje Alarika kao simbol Božjega suda nad poganskim Rimom, prikazanoga prvom trubom. Svaka od truba ima povijesnu osobu koja predstavlja tu trubu; Alarik predstavlja dolazak prve trube od kraja četvrtoga stoljeća. Miller nije mogao uvidjeti da je ova truba došla na Rim zbog nametanja nedjelje, jer je Miller svetkovao nedjelju. I Smith je također propustio ovu činjenicu, ali je Smith ipak prepoznao da je prvi prisilni nedjeljni zakon uveo Konstantin godine 321. Proročko pravilo povezano s nametanjem nedjelje uvijek je isto, jer se Bog nikada ne mijenja, a to je pravilo da „nacionalno otpadništvo biva praćeno nacionalnom propašću“. Alarik predstavlja početak nacionalne propasti, koja je započela upravo u razdoblju kada je Konstantin donio prvi nedjeljni zakon.

Smith nastavlja citiranjem osmoga retka, koji označuje drugu trubu, a zatim nastavlja svoj komentar:

„Rimsko je carstvo, nakon Konstantina, bilo podijeljeno na tri dijela; otuda i česta napomena: ‘trećina ljudi’ itd., kao aluzija na treći dio carstva koji je bio pod bičem. Ova podjela Rimskoga kraljevstva izvršena je nakon Konstantinove smrti među njegova tri sina, Konstancijem, Konstantinom II. i Konstansom. Konstancije je posjedovao Istok i utvrdio svoje prebivalište u Konstantinopolu, metropoli carstva. Konstantin Drugi držao je Britaniju, Galiju i Španjolsku. Konstans je držao Ilirik, Afriku i Italiju. (Vidi Sabineovu Crkvenu povijest, str. 155.) O toj dobro poznatoj povijesnoj činjenici Elliott, kako ga navodi Albert Barnes u svojim bilješkama uz Otk 12:4, kaže: ‘Najmanje dvaput, prije nego što je Rimsko carstvo postalo trajno podijeljeno na dva dijela, istočni i zapadni, postojala je trodijelna podjela carstva. Prva se dogodila 311. po. Kr., kada je bilo podijeljeno između Konstantina, Licinija i Maksimina; druga 337. po. Kr., nakon Konstantinove smrti, između Konstansa i Konstancija.’” Uriah Smith, Daniel i Otkrivenje, 480.

Povijesna pojava Rima podijeljenog na tri dijela, kao i na dva dijela na koju upućuju povjesničari koje Smith citira, predstavljaju sastavne elemente Rima koji označuju trostruki savez Suvremenoga Rima, što tvori strukturu podijeljenu na dvoje, predstavljajući spoj crkve i države. Kada Smith nastavlja, tada prepoznaje povijesnu ličnost povezanu s drugom trubom.

„Povijest koja zorno prikazuje oglašavanje druge trube očito se odnosi na invaziju i osvajanje Afrike, a potom i Italije, od strane strašnoga Genserika. Njegova su osvajanja najvećim dijelom bila POMORSKA; a njegovi su trijumfi bili „kao velika gora ognjem užarena bačena u more“. Koja bi slika bolje, ili makar jednako dobro, prikazala sudar mornarica i opće pustošenje rata na morskim obalama? U tumačenju ove trube trebamo tražiti događaje koji će imati osobit utjecaj na trgovački svijet. Uporabljeni simbol prirodno nas navodi da očekujemo uznemirenost i metež. Ništa osim žestoka pomorskog ratovanja ne bi ispunilo to proročanstvo. Ako se oglašavanje prve četiri trube odnosi na četiri znamenita događaja koja su pridonijela padu Rimskoga Carstva, i ako se prva truba odnosi na pustošenja Gota pod Alarikom, onda ovdje prirodno tražimo sljedeći uzastopni čin invazije koji je uzdrmao rimsku moć i pridonio njezinu padu. Sljedeća velika invazija bila je ona „strašnoga Genserika“, na čelu Vandala. Njegov se pohod odvio tijekom godina 428.–468. po Kr. Taj veliki vandalski vođa imao je svoje sjedište u Africi....“

„Što se tiče važne uloge koju je ovaj smjeli gusar odigrao u padu Rima, g. Gibbon rabi ove značajne riječi: ‘Genserik, ime koje je, u uništenju Rimskoga Carstva, zaslužilo jednak rang s imenima Alarika i Atila.’” Uriah Smith, Daniel and Revelation, 481, 484.

Smith je, citirajući povjesničara Gibbona, koji je ukazao na povijesne simbole prva tri trubljenja, utvrdio da je Genzerik bio drugo trubljenje te je potom rekao da je Genzerik „zaslužio jednak rang s Alarikom i Atilom“. Alarik je prvo trubljenje, Genzerik drugo, a Atila Hun bio je treće trubljenje, o kojemu se govori u desetom retku. Smith je istaknuo da je drugo trubljenje, predstavljeno Genzerikom, prikazivalo povijest „428.–468.“ Zatim Smith citira deseti redak, koji označava treće trubljenje, i nastavlja svoje izlaganje:

„U tumačenju i primjeni ovoga odlomka dolazimo do trećega važnog događaja koji je doveo do rušenja Rimskog Carstva. A u pronalaženju povijesnoga ispunjenja ove treće trube, bit ćemo

dužni Bilješkama dr. Alberta Barnes a za nekoliko izvadaka. U objašnjavanju ovoga Pisma potrebno je, kako kaže ovaj komentator, 'da se pojavi neki poglavar ili ratnik koji bi se mogao usporediti s plamtećim meteorom; čiji bi put bio osobito blistav; koji bi se iznenada pojavio POPUT plamteće zvijezde, a zatim nestao poput zvijezde čija je svjetlost bila ugašena u vodama.' — Bilješke o Otkrivenju 8.

„Ovdje se polazi od pretpostavke da ova truba aludira na pustošne ratove i bijesne provale Atiline protiv rimske vlasti, koje je vodio na čelu svojih hordi Huna....“

„I ime zvijezde zove se Pelin [označavajući gorke posljedice].’ Ove nas riječi — koje su, kao što to pokazuje i interpunkcija u našem prijevodu, tješnje povezane s prethodnim retkom — na trenutak vraćaju karakteru Atilinu, bijedi kojoj je on bio uzročnikom ili oruđem, i strahu što ga je njegovo ime nadahnjivalo.

„Potpuno iskorjenjivanje i zatiranje“ izrazi su koji najbolje označuju nesreće koje je on nanio. Sam sebe nazivao je „Bičem Božjim“. Uriah Smith, Daniel and Revelation, 484, 487.

Povijest treće trube, predstavljene Atilom Hunom, obuhvaća razdoblje od godine 441. do njegove smrti godine 453. Smith zatim navodi dvanaesti redak, koji prikazuje četvrtu trubu i opisuje barbarskoga vladara Odoakra, gdje je trostruka simbolika Zapadnoga Rima predstavljena suncem, mjesecom i zvijezdama. On ta tri simbola prepoznaje kao simbole „sunca, mjeseca i zvijezda — jer se oni ovdje nedvojbeno rabe kao simboli — koji očito označuju velika svjetlila rimske vlasti, — njezine careve, senatore i konzule. Biskup Newton primjećuje da je posljednji car Zapadnoga Rima bio Romul, koji je podrugljivo nazivan Augustulom, ili ‘umanjenim Augustom’. Zapadni Rim pao je 476. godine po Kr. Ipak, premda je rimsko sunce bilo ugašeno, njegova su podređena svjetlila još slabo sjala dok su senat i konzuli opstajali. No nakon mnogih građanskih prevrata i promjena političke sudbine, naposljetku je 566. godine po Kr. cjelokupan oblik drevne vlasti bio oboren, a sam je Rim bio sveden iz položaja carice svijeta na siromašnu kneževinu koja je plaćala danak egzarhu Ravenne.” Uriah Smith, Daniel and Revelation, 487.

Ovdje nalazimo još jedno svjedočanstvo o trostrukoj podjeli Rima, koja predodnačuje trostruko jedinstvo suvremenoga Rima. Kod istočnoga Rima i cara Konstantina trostruka je podjela bila predstavljena njegovim trojicom sinova, ali kod zapadnoga Rima to je bio njihov trostruki oblik vladavine. Smith zatim utvrđuje da sunce, mjesec i zvijezde predstavljaju određeni redosljed kojim je zapadni Rim bio oboren. Svoje izlaganje zaključuje sljedećim uvodom u posljednje tri trube.

„Koliko god strašne bile nesreće što su prvim provalama tih barbara bile nanesene carstvu, one su bile razmjerno lake u usporedbi s nesrećama koje su imale uslijediti. One su bile tek poput prvih kapi pljusk a prije bujice koja se uskoro trebala obrušiti na rimski svijet. Tri preostale trube zasjenjene su oblakom jao, kako je izloženo u sljedećim recima.“

“REDAK 13. I pogledah i začuh jednoga anđela gdje leti posred neba govoreći jakim glasom: Jao, jao, jao stanovnicima zemlje zbog ostalih glasova trube trojice anđela koji će tek zatrubiti.’

„Ovaj anđeo nije jedan iz niza sedmorice anđela trublja, nego jednostavno onaj koji objavljuje da su tri preostale trublje trublje jao, zbog strašnijih događaja koji će se zbiti pod njihovim zvukom. Tako je sljedeća, ili peta trublja, prvi jao; šesta trublja, drugi jao; a sedma, posljednja u ovom nizu od sedam trublja, treći jao.“ Uriah Smith, Daniel i Otkrivenje, 493.

S tri trublje „Jao” nastaviti ćemo u sljedećem članku.

„Nedaće carske Rome, u njezinu padu, bile su naviještene sve do posljednje od njih, dok Rim nije ostao bez cara, bez konzula i bez senata. ‘Pod ravenkim egzarhima Rim je bio sveden na drugi stupanj.’ Trećina sunca bijaše pogođena, i trećina mjeseca, i trećina zvijezda. Loza Cezarā nije se ugasila s carevima Zapada. Rim je, prije svoga pada, posjedovao tek dio carske vlasti. Carigrad je s njime dijelio carstvo svijeta. I ni Goti ni Vandali nisu gospodarili nad tim još uvijek carskim gradom, čiji je car, nakon prvoga prijenosa sjedišta carstva po Konstantinu, često držao rimskog cara svojim imenovancem i namjesnikom. A sudbina Carigrada bijaše pridržana za druga vremena i bijaše naviještena drugim trubama. Od sunca, mjeseca i zvijezda, dotad bijaše pogođena samo trećina.”

„Završne riječi Četvrte trube podrazumijevaju buduću obnovu Zapadnoga Carstva: ‘Dan ne svijetliše trećinu svoju, a tako ni noć.’ U pogledu građanske vlasti, Rim postade podložan Ravenni, a Italija bijaše osvojena pokrajina Istočnoga Carstva. No, budući da to prikladnije pripada drugim proročanstvima, obrana štovanja slika najprije dovede duhovnu i svjetovnu vlast pape i cara u žestok sukob; a povjerivši papi svu vlast nad crkvama, Justinijan položi svoju ruku pomoćnicu unapređenju papinske vrhovne vlasti, koja je poslije prisvojila moć stvaranja monarha. Godine Gospodnje 800. papa podijeli Karlu Velikom naslov cara Rimljana.’ — Keith. Taj je naslov potom ponovno prenesen s kralja Francuske na kralja Njemačke. A car Franjo Drugi naposljetku se i te izmišljotine konačno i zauvijek odreče 6. kolovoza 1806.” A. T. Jones, The Great Nations of Today, 54.